

Arrest

nr. 173 178 van 16 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. J. VANHALST en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 mei 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 31 mei 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 6 juni 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster werd gehoord op 23 juni 2016 en op 8 juli 2016.

1.3. Op 18 juli 2016 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van de Dominicaanse Republiek. U woonde uw hele leven tot aan uw vertrek uit uw land in het dorp Azua, in de gelijknamige provincie. U hebt samen met uw ex-partner J.(...) R.(...) twee kinderen. Ongeveer zes jaar geleden gingen jullie uit elkaar. U werkte acht jaar lang – tot aan uw vertrek uit uw land – voor de klantendienst van een telecombedrijf. Medio 2013 leerde u uw nieuwe partner, J.(...) N.(...) T.(...), kennen. Toen u na een tweetal maanden door had dat hij met drugsproblemen kampte, zette u een punt achter de relatie. Hij aanvaardde dit echter niet. In oktober 2013 drong hij uw huis binnen en sloeg u. U liep daarbij een breuk op aan uw onderkaak. U liet zich verzorgen in het ziekenhuis. De volgende dag diende u een klacht in bij de politie in Azua. U kreeg een document mee dat u aan de dader diende te overhandigen opdat hij zich bij de autoriteiten zou aanmelden. T.(...) verbleef toen niet meer in de Dominicaanse Republiek. Via vrienden had u vernomen dat hij meteen na de feiten naar Boston gevlucht was. Hij reisde overigens regelmatig naar Boston. U vernam dat hij zich bezighield met drugshandel tussen de Verenigde Staten en de Dominicaanse Republiek en dat hij in Boston gezocht wordt in verband met drugsfeiten. In de periode na uw klacht werd u geregeld telefonisch en via facebook bedreigd door hem. U veranderde verscheidene keren van telefoonnummer, doch, elke keer wist hij uw nieuwe nummer te achterhalen. U verwijderde uw facebook-profiel en maakte een nieuw aan. Toen hij zich eind 2014 of begin 2015 opnieuw in Santo Domingo vertoonde, werd hij opgepakt. Er was immers een aanhoudingsbevel tegen hem uitgevaardigd. Nog geen 24 uur later werd hij opnieuw vrijgelaten, zonder enige vermelding op zijn strafblad. U vermoedt dat zijn familie een som geld betaalde aan de procureur. Eind 2015 drong hij de woning van uw ouders binnen en bedreigde u met een vuurwapen. Buren kwamen tussenbeide en wisten erger te voorkomen. U deed opnieuw aangifte bij de politie. U kreeg opnieuw een convocatie mee die u aan hem diende te overhandigen. U vreesde echter dat hij u zou vermoorden en betaalde daarom een gerechtsdeurwaarder om de convocatie aan hem te laten bezorgen. U legde nog een derde keer klacht neer tegen T.(...) bij de politie van Azua maar u herinnert zich niet precies meer wanneer dit was en naar aanleiding van welke feiten. U vermoedt dat het was omdat hij u lastig viel, telefonisch bedreigde en/of sloeg. Na verloop van tijd was u het evenwel beu om u telkens tot uw autoriteiten te wenden zonder dat u resultaat zag van uw aangiftes. Een tiental dagen voor uw vertrek belde T.(...) u op. Hij dreigde ermee u te vermoorden. Aangezien u dit dreigement zeer ernstig nam, stelde u meteen alles in het werk om uw land te verlaten. Op 4 mei 2016 verliet u de Dominicaanse Republiek. U nam in Punta Cana het vliegtuig naar Brussel. U reisde in het bezit van een Spaans paspoort en een Spaanse identiteitskaart, op naam van V.(...) F.(...) A.(...). U kocht dit paspoort van de persoon met deze identiteit. U wilde verder doorreizen naar Madrid. Bij aankomst op de luchthaven van Zaventem op 5 mei 2016 werd u echter aangehouden omdat het paspoort waarmee u reisde als gestolen geregistreerd stond. Bovendien was uw uiterlijk niet gelijkend met de foto's op de identiteitsdocumenten waarmee u reisde. U werd overgebracht naar het transitcentrum 'Caricole' van waaruit u op 31 mei 2016 een asielaanvraag indiende.

U vreest bovendien dat er een bende schuilt achter de vrouw van wie u het paspoort kocht waarmee u reisde. De bende zou onder andere actief zijn op de luchthaven van Santo Domingo. Zij uitte reeds dreigementen ten aanzien van u en uw familie. Zij denkt dat u een klacht tegen haar hebt ingediend. U vreest haar represailles. In uw administratief dossier bevinden zich kopieën van het Spaanse paspoort en de Spaanse identiteitskaart op naam van V.(...) F.(...) A.(...). Daarnaast legde u nog een kopie van uw (Dominicaanse) identiteitskaart neer, geldig tot 22 november 2024.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u reeds op 5 mei 2016 in België aankwam, vervolgens werd overgebracht naar een gesloten centrum en nog drie en een halve week, namelijk tot 31 mei 2016 wachtte, om een asielaanvraag in te dienen. U weet dit aan de weinig behulpzame assistenten en de gebrekkige informatie die u werd verstrekt (CGVS I, blz. 13-14). Deze uitleg volstaat niet om uw lange wachten te rechtvaardigen. U gaf immers aan gevlucht te zijn uit uw land omdat u voor uw leven vreesde en dat u vertrokken was met de intentie om in Spanje een asielaanvraag in te dienen (CGVS I, blz. 13). Aldus kan gebrekkige informatie of weinig behulpzaam personeel niet ingeroepen worden als grond om niet meteen een asielaanvraag in te dienen. Van iemand die haar land verlaat uit vrees voor

haar leven, kan verwacht worden dat zij meteen een verzoek tot internationale bescherming indient. Een dergelijke vaststelling ondermijnt de ernst van uw vrees.

Verder is het op zijn minst merkwaardig dat u het incident waarbij u door uw ex-partner met een vuurwapen werd bedreigd in de woning van uw ouders amper in de tijd kon situeren en hierover zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde. Aanvankelijk zei u dat het incident zich ergens in 2015 voordeed. U herinnerde zich de maand niet meer. U hield het bij ongeveer een jaar voor uw vertrek (CGVS I, blz. 19), hetgeen zou neerkomen op begin mei 2015. Ook in uw tweede gehoor herinnerde u zich niet meer wanneer het gebeurde, doch u vermoedde dat het ongeveer in december 2015 was (CGVS II, blz. 23). Van een dergelijke ingrijpende gebeurtenis kan verwacht worden dat u deze beter in de tijd kan situeren.

Voorts legde u geen enkel begin van bewijs neer van de problemen met uw ex-partner, terwijl voortgaande op uw verklaringen er wel degelijk bewijzen moeten bestaan. Zo stelde u dat u drie keer klacht neergelegde bij de politie van Azua. Deze klachten zouden telkens genoteerd zijn (CGVS II, blz. 25). Twee keer werd er een convocatie aan u overhandigd, dewelke gericht was aan uw ex-partner. Na uw eerste klacht werd er bovendien een arrestatiebevel uitgevaardigd tegen uw ex-partner. Ook dat document werd aan u gegeven (CGVS I, blz. 18). Al deze documenten, net als de medische attesten betreffende uw kaakfractuur, zou u allemaal in uw woning in de Dominicaanse republiek hebben bewaard. Gevraagd waarom u deze documenten niet heeft meegebracht om uw asielaanvraag te ondersteunen verklaarde u dat u de precieze stappen van de asielprocedure niet kende. Bovendien zou u zo wanhopig zijn geweest dat u er niet had over nagedacht. Na uw vertrek zou uw woning ontruimd zijn geweest omdat u de huur niet meer betaalde en deze documenten verloren zijn gegaan (CGVS II blz. 18). Deze verklaringen houden geen steek. U verklaarde immers meermaals dat u de Dominicaanse Republiek heeft verlaten met als specifieke doel asiel aan te vragen in Spanje omwille van de problemen die u gekend heeft met uw ex-partner. Dat u, als universitair geschoolde vrouw, niet op de hoogte zou zijn van het belang van documenten om uw asielrelaas te ondersteunen, is geenszins aannemelijk. Ook uw verklaring dat u er niet aan gedacht heeft omdat u te wanhopig was, kan evenmin als een aannemelijke uitleg worden beschouwd. U slaagde er immers wel in andere – mindere belangrijke - zaken, zoals vervroegd vakantie nemen op uw werk, te regelen (CGVS I blz. 18). Hierbij aansluitend kan nog opgemerkt worden dat u meermaals verklaarde dat u binnen de 24 uren na uw tweede gehoor uw medische attesten zou voorleggen (CGVS II, blz 7-8). Niettegenstaande deze periode ruimschoots overschreden is, liet u echter na deze documenten neer te leggen. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. U liet intussen wel andere stukken (identiteitsdocumenten) opsturen die u enkele dagen na uw eerste gehoor reeds overmaakte aan het Commissariaat-generaal. Het ontbreken van een voor uw asielrelaas dergelijk essentieel bewijsstuk doet de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen verder teniet.

Hoe dan ook hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u geen beroep kon doen op uw autoriteiten voor hulp en/of bescherming voor de problemen met uw ex-partner. U stelde driemaal een klacht te hebben neergelegd bij de politie van Azua. U beweerde dat de politie nooit iets onderneemt en dat zij corrupt is (CGVS I, blz. 18). Vooreerst verklaarde u zelf nooit moeilijkheden te hebben ondervonden met de autoriteiten van uw land (CGVS I, blz. 10). Daarnaast zouden uw drie klachten genoteerd geweest zijn en werd er tweemaal een convocatie en eenmaal een arrestatiebevel voor hem opgemaakt. Uw ex-partner zou eenmaal gearresteerd zijn maar al na minder dan een etmaal zijn vrijgelaten. Over de manier waarop dit zou zijn gebeurd, legde u evenwel weinig overtuigende verklaringen af. Zo verklaarde u aanvankelijk dat hij vrij kwam nadat zijn familie de borg had betaald (CGVS I, blz. 14). Later verklaarde u daarentegen dat het geen borg betrof maar dat zijn familie hem vrijgekocht, een som geld betaalde aan de procureur. U leidde dit af uit het gegeven dat hij zonder strafblad werd vrijgelaten (CGVS I blz. 19; CGVS II, blz. 23). U verklaarde echter zelf dat dit louter een vermoeden was van uwentwege (CGVS II blz. 23). Ook aan uw verklaring dat u van uw vriendin bij het openbaar ministerie vernomen had dat uw ex-partner vrijgekomen is zonder strafblad, kan niet zonder meer afgeleid worden dat de politie niet optrad. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zelf niet meer geïnformeerd heeft bij de politie naar de stand van het onderzoek naar aanleiding van uw klachten (CGVS I, blz. 22). Dat u niet geïnformeerd heeft naar de stand van zaken blijkt bovendien uit het feit dat u zelfs niet weet of uw ex-partner de oproeping, die u door de deurwaarder heeft laten afgeven, wel ontvangen heeft (CGVS II, blz. 25). Gelet op uw incoherente verklaringen aangaande de vrijlating van uw expartner en rekening houdend met het feit dat u zich niet meer geïnformeerd heeft naar de stand van zaken, heeft u geenszins de omstandigheden/voorwaarden van de vrijlating van uw ex-partner aannemelijk gemaakt (werd hij bv al dan niet vrijgelaten in afwachting van een verdere behandeling/rechtszaak), waardoor er

niet zonder meer kan besloten worden tot enige onwil van de autoriteiten tot optreden. Dat uw ex-partner op dit moment een blanco strafblad heeft sluit geenszins uit dat er wel degelijk een juridische procedure tegen hem nog lopende is. Op basis van deze verklaringen kan dan ook geenszins besloten worden dat de autoriteiten niet optreden. Overigens kan erop gewezen worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn, maar echter niet absoluut hoeft te zijn. Bescherming impliceert immers dat de personen die u belagen vervolgd en eventueel gearresteerd worden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Het feit dat uw ex-partner niet werd gevonden (of niet blijvend konden worden vastgehouden en veroordeeld), kan te wijten zijn aan verschillende oorzaken, zoals onder meer in uw geval het feit dat hij voortvluchtig was. Voorts moet erop worden gewezen dat u na de laatste telefonische bedreiging geen klacht meer neerlegde bij de politie (CGVS I, blz. 19). Als u echter de autoriteiten niet informeert van bepaalde feiten, kunnen zij er vanzelfsprekend niet tegen optreden.

Bovendien blijkt uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal en waarvan een kopie als bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd dat – in tegenstelling tot uw beweringen (CGVS I, blz. 16) - de Dominicaanse autoriteiten geweld tegen vrouwen ernstig nemen en tal van maatregelen nemen om de strijd hiertegen aan te gaan. Zo bestaat de gespecialiseerde 'Violence Prevention and Attention Unit' met 17 regionale kantoren waar slachtoffers van geweld een klacht kunnen indienen en kosteloze rechtshulp en medische/psychologische zorg kunnen krijgen. De politie dient slachtoffers van huiselijk geweld naar deze kantoren door te verwijzen. Deze kantoren hebben tevens de bevoegdheid om een tijdelijk contactverbod uit te vaardigen. Opdat contact tussen het slachtoffer en de dader vermeden wordt, dienen deze kantoren ook als boodschapper tussen de betrokken partijen. In opdracht van de Procureur-Generaal dienen juridische procedures tegen verdachten verder gezet te worden, ook al trekt het slachtoffer haar klacht in. Daarnaast voorzien zowel de overheid als diverse NGO's opleiding inzake huiselijk geweld, onder andere aan politie. Hoewel geschat wordt dat meer dan 80% van de slachtoffers van huiselijk nooit klacht indient, moet vastgesteld worden dat daders van dergelijk geweld wel en succesvol vervolgd worden. Niettegenstaande er nog ruimte is voor verbetering, kan aldus gesteld worden dat de Dominicaanse autoriteiten redelijke beschermingsmaatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u op de hoogte was van het bestaan van een organisatie voor misbruikte vrouwen die zelfs kantoor hield in uw straat, maar dat u desalniettemin zich niet de moeite getroostte om er naar toe te gaan en hulp te vragen. Uw uitleg dat andere vrouwen niet geholpen werden (CGVS I, blz. 20), kan hier niet overtuigen.

Daarnaast kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweerde vrees voor de bende die schuil zou gaan achter de vrouw van wie u het paspoort waarmee u reisde kocht. Vooreerst legde u weinig coherente verklaringen af over de manier waarop u het paspoort heeft bekomen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat het meisje die u het paspoort gestuurd heeft, u ook verschillende foto's heeft gestuurd – zodat u kon zien op welke foto u het meeste leek. Daarna heeft zij u een prijs gegeven voor het paspoort. U stortte het geld en zij stuurde daarop het paspoort op via de post (CGVS I, blz. 12). Tijdens uw tweede gehoor beweerde u echter dat een zekere R.(...) R.(...) u enkele foto's had gestuurd waarop u diende te kiezen wie het beste op u leek. Pas nadat u het paspoort van mevrouw V.(...) had uitgekozen werd u met haar in contact gebracht (CGVS II blz.10). Het paspoort zelf werd door een zeker I.(...) J.(...) bij uw moeder thuis afgegeven, waarop u het verschuldigde bedrag aan hem overhandigde (CGVS II blz. 9, 14). Verder legde u ook tegenstrijdige verklaringen af over de manier waarop u door deze bende bedreigd werd. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat de bende dreigberichten had gestuurd naar uw familie. Gevraagd naar bewijzen van deze berichten repliceerde u dat leden van de bende gebeld hadden naar uw familie maar dat u niet weet hoe u dit kan bewijzen. U verklaarde eveneens dat uw moeder had verteld dat iemand naar haar huis was gekomen om haar te bedreigen (CGVS I blz. 21,22, 23). Toen u tijdens uw tweede gehoor opnieuw gevraagd werd naar de bedreigingen verklaarde u dat iemand via een privé nummer aan uw moeder had laten weten dat u diende op te passen. U gaf aan dat men slechts één keer met uw moeder had gecommuniceerd. Geconfronteerd met het feit dat u eerder had verklaard dat leden van de bende bij uw moeder thuis waren langs geweest, repliceerde u louter dat u zich dit niet meer zo goed herinnert (CGVS II blz. 19). Gelet op deze weinig geloofwaardige verklaringen en tevens gelet op de het feit dat u zelf verklaarde meerdere keren via facebook contact te hebben gehad met /bedreigd te zijn door leden van deze bende, werd u gevraagd om een afprint van deze privé berichten/bedreigingen neer te leggen (CGVS II blz. 15). U kreeg hiervoor 24 uren de tijd. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u ook deze berichten niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het ontbreken ervan. Zoals eerder reeds werd opgemerkt kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en

documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Het ontbreken van een voor uw asielrelaas dergelijk essentieel bewijsstuk doet de geloofwaardigheid van deze door u beweerde problemen met leden van deze bende verder teniet.

De door u neergelegde kopie van uw (Dominicaanse) identiteitskaart is een begin van bewijs van uw identiteit en nationaliteit. De kopieën van het Spaanse paspoort en de Spaanse identiteitskaart op naam van V.(...) F.(...) A.(...) tonen louter aan dat u gereisd heeft onder een andere identiteit maar zeggen niets over de door u beweerde problemen in dat verband.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het vertrouwensbeginsel, de algemene zorgvuldigheidsplicht en een beoordelingsfout, onderneemt verzoekster een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een medisch attest in het Spaans en gesprekken tussen verzoekster en een zekere R.R. via facebook.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij reeds op 5 mei 2016 in België aankwam, vervolgens werd overgebracht naar een gesloten centrum en nog drie en een halve week wachtte om een asielaanvraag in te dienen terwijl van iemand die haar land verlaat uit vrees voor haar leven kan verwacht worden dat zij meteen een verzoek te internationale bescherming indient, (ii) zij het incident waarbij zij door haar ex-partner met een vuurwapen werd bedreigd in de woning van haar ouders amper in de tijd kon situeren en hierover zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde, (iii) zij geen enkel begin van bewijs neerlegde van de problemen met haar ex-partner, terwijl voortgaande op haar verklaringen er wel degelijk bewijzen moeten bestaan, (iv) zij hoe dan ook niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen beroep kon doen op haar autoriteiten voor hulp en/of bescherming voor de problemen met haar ex-partner, zij weinig overtuigende verklaringen aflegde over diens vrijlating, zoals omstandig wordt uiteengezet, en zij zich niet heeft geïnformeerd naar de stand van het onderzoek naar aanleiding van haar klachten, (v) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Dominicaanse autoriteiten geweld tegen vrouwen ernstig nemen en tal van maatregelen nemen om de strijd hiertegen aan te gaan en dat daders van huiselijk geweld succesvol vervolgd worden zodat kan gesteld worden dat de Dominicaanse autoriteiten redelijke beschermingsmaatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, en verzoekster op de hoogte was van het bestaan van een organisatie voor misbruikte vrouwen die zelfs kantoor hield in haar straat maar dat zij zich desalniettemin niet de moeite getroostte om er naar toe te gaan en hulp te vragen, (vi) geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar beweerde vrees voor de bende die schuil zou gaan achter de vrouw van wie zij het paspoort waarmee zij reisde kocht daar zij weinig coherente verklaringen aflegde over de manier waarop zij het paspoort heeft bekomen, zij ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over de manier waarop zij door deze bende bedreigd werd en zij heeft nagelaten de facebookberichten voor te leggen waarin zij door leden van deze bende zou bedreigd zijn en (vii) de kopie van haar (Dominicaanse) identiteitskaart een begin van bewijs van haar identiteit en nationaliteit is en de kopieën van het Spaanse paspoort en de Spaanse identiteitskaart op naam van V.F.A. louter aantonen dat zij gereisd heeft onder een andere nationaliteit maar niets zeggen over de door haar beweerde problemen in dat verband.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op

welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 18 juli 2016 (CG nr. 1601072), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen betwisting over bestaat dat verzoekster geen vervolging vreest door haar nationale autoriteiten. Verzoekster meent dat zij niet veilig is in haar land van herkomst omdat haar ex-partner haar bedreigde. Ze stelt dat haar autoriteiten geen effectieve bescherming kunnen bieden omwille van de welig tierende corruptie. Daarnaast vreest zij de bende die schuil zou gaan achter de vrouw van wie zij het paspoort waarmee zij reisde kocht.

Na lezing van het administratief dossier dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenwel vast te stellen dat verzoeksters relaas op een aantal cruciale punten geloofwaardigheid ontbeert en dat zij er aldus allerm minst in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aan te tonen.

2.4.1. Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er vooreerst terecht op dat verzoekster het incident waarbij zij door haar ex-partner met een vuurwapen werd bedreigd in de woning van haar ouders amper in de tijd kon situeren en zij hierover zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Verzoekster tracht deze vaststelling te vergoelijken, stellende dat er zich niet één zwaar incident heeft voorgedaan doch een reeks zware incidenten, niet enkel met een vuurwapen doch ook met diverse vuistslagen en dit op diverse datums, en dat de slagen en brandwonden tot blijvende letsels hebben geleid, die soms zwaarder ervaren worden dan het psychologisch trauma ten gevolge van de bedreigingen met een wapen. Zij betoogt dat het dan ook heel normaal is dat zij zich al die datums niet exact kan herinneren en voegt hier nog aan toe *“Ten andere bij psychologische/psychiatrische hulpverlening wordt er alles aan gedaan om het trauma te verdringen : zo is het moeilijk om tijdens een onderzoek of een gehoor, voor niet medici of psychologen van zich traumatische feiten te moeten herinneren welke in principe zoveel mogelijk verdrongen moeten worden, eventueel met of zonder hulp van medicatie;”*

Met dergelijk verweer slaagt verzoekster er evenwel niet in te overtuigen. De Raad benadrukt dat van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar veiligheid en haar leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat zij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die haar ertoe hebben gebracht haar land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten verzoeksters blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen haar zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster tijdens de gehoren in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien werd door verzoekster op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor zij niet in staat zou zijn geweest om coherente verklaringen af te leggen. Verzoekster brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van haar beweringen in dit verband. Van verzoekster wordt overigens niet verwacht dat zij de exacte datum kan meedelen waarop zij door haar ex-partner met een wapen zou zijn bedreigd. Zo dit incident zich daadwerkelijk heeft voorgedaan, mag echter wel worden verwacht dat zij dit bij benadering in de tijd kan situeren, *quod non in casu*. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als

van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal terecht heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid/ongegronddigheid van verzoekers asielaanvraag.

2.4.2. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing terecht aangehaald dat verzoekster geen enkel begin van bewijs neerlegde van de problemen met haar ex-partner, terwijl voortgaande op haar verklaringen er wel degelijk bewijzen moeten bestaan: *“(...) Zo stelde u dat u drie keer klacht neergelegde bij de politie van Azua. Deze klachten zouden telkens genoteerd zijn (CGVS II, blz. 25). Twee keer werd er een convocatie aan u overhandigd, dewelke gericht was aan uw ex-partner. Na uw eerste klacht werd er bovendien een arrestatiebevel uitgevaardigd tegen uw ex-partner. Ook dat document werd aan u gegeven (CGVS I, blz. 18). Al deze documenten, net als de medische attesten betreffende uw kaakfractuur, zou u allemaal in uw woning in de Dominicaanse republiek hebben bewaard. Gevraagd waarom u deze documenten niet heeft meegebracht om uw asielaanvraag te ondersteunen verklaarde u dat u de precieze stappen van de asielprocedure niet kende. Bovendien zou u zo wanhopig zijn geweest dat u er niet had over nagedacht. Na uw vertrek zou uw woning ontruimd zijn geweest omdat u de huur niet meer betaalde en deze documenten verloren zijn gegaan (CGVS II blz. 18). Deze verklaringen houden geen steek. U verklaarde immers meermaals dat u de Dominicaanse Republiek heeft verlaten met als specifieke doel asiel aan te vragen in Spanje omwille van de problemen die u gekend heeft met uw ex-partner. Dat u, als universitair geschoolde vrouw, niet op de hoogte zou zijn van het belang van documenten om uw asielrelaas te ondersteunen, is geenszins aannemelijk. Ook uw verklaring dat u er niet aan gedacht heeft omdat u te wanhopig was, kan evenmin als een aannemelijke uitleg worden beschouwd. U slaagde er immers wel in andere – mindere belangrijke - zaken, zoals vervroegd vakantie nemen op uw werk, te regelen (CGVS I blz. 18). Hierbij aansluitend kan nog opgemerkt worden dat u meermaals verklaarde dat u binnen de 24 uren na uw tweede gehoor uw medische attesten zou voorleggen (CGVS II, blz 7-8). Niettegenstaande deze periode ruimschoots overschreden is, liet u echter na deze documenten neer te leggen. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. U liet intussen wel andere stukken (identiteitsdocumenten) opsturen die u enkele dagen na uw eerste gehoor reeds overmaakte aan het Commissariaat-generaal. Het ontbreken van een voor uw asielrelaas dergelijk essentieel bewijsstuk doet de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen verder teniet.”*

Waar verzoekster nog kan worden gevolgd waar zij betoogt dat het, gelet op de controles op de luchthavens, niet verstandig is om documenten met vermelding van de eigen naam mee te nemen wanneer men reist met een paspoort op een andere naam aangezien men zo in de problemen kan komen, is het de Raad niet duidelijk waarom de documenten ter staving van de problemen met haar ex-partner haar niet samen met haar identiteitskaart vanuit de Dominicaanse Republiek konden worden opgestuurd. Er kan immers niet worden ingezien waarom het overmaken van identiteitsdocumenten makkelijker is, zoals wordt opgeworpen in het verzoekschrift. Evenmin slaagt verzoekster erin te overtuigen waar zij herhaalt dat haar woning na haar vertrek ontruimd werd omdat zij de huur niet verder betaalde en dat al haar documenten aldus verloren zijn gegaan. Zoals verzoekster reeds meermaals aanhaalde tijdens haar gehoren en andermaal benadrukt in onderhavig verzoekschrift, heeft zij de Dominicaanse Republiek verlaten met als specifieke doel asiel aan te vragen in Spanje. Er kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat zij haar reis zorgvuldig heeft voorbereid en dat zij de documenten ter staving van haar geplande asielaanvraag in Spanje zorgvuldig zou verzamelen en bundelen en bijvoorbeeld bij een familielid zou achterlaten opdat deze haar onmiddellijk na haar aankomst in Spanje zouden kunnen worden overgemaakt met het oog op het indienen van een asielaanvraag. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing is het immers geenszins aannemelijk dat verzoekster, als universitair geschoolde vrouw, niet op de hoogte zou zijn van het belang van documenten om haar asielrelaas te ondersteunen. Dat zij aldus dermate achteloos te werk zou zijn gegaan en al haar documenten zou hebben achtergelaten in de woning waarvoor zij niet langer huur betaalde en waar zij niet de intentie had om nog terug te keren, moet naar het oordeel van de Raad volstrekt ongeloofwaardig worden geacht. Dit klemmt des te meer daar verzoekster haar vertrek uit de Dominicaanse Republiek voor het overige wél grondig organiseerde. Zo blijkt immers uit haar verklaringen dat zij een paspoort op een andere naam heeft gekocht, dat zij een lening is aangegaan op haar werk en haar kerstpremies heeft geïnd om dit paspoort te bekostigen en dat zij op haar werk heeft geregeld dat zij vervroegd vakantie kon nemen (administratief dossier, stuk 8, p. 11-12, p. 18 en p. 29 en stuk 5, p. 9-12 en p. 27). Dat verzoekster wel al deze regelingen trof maar zij zich niet bekommerde om de documenten die haar asielaanvraag in Spanje, nochtans het eigenlijke doel van haar vertrek, konden ondersteunen, haalt haar algehele geloofwaardigheid onderuit. Waar verzoekster nog opwerpt dat het onmogelijk was om binnen de 24 uur documenten van een medisch centrum uit de

Dominicaanse Republiek te bekomen, dient te worden benadrukt dat verzoekster reeds tijdens haar eerste gehoor op 23 juni 2016 werd meegedeeld dat zij 24 uur de tijd had om bijkomende documenten, waaronder de medische attesten, in te dienen, dat verzoekster evenwel extra tijd vroeg om de documenten vanuit de Dominicaanse Republiek te laten opsturen (administratief dossier, stuk 8, p. 11), dat zij vervolgens twee weken later, op 8 juli 2016 opnieuw werd gehoord doch zij de documenten nog steeds niet in haar bezit had, dat zij met betrekking tot het medisch attest evenwel verklaarde dat het haar normaal gezien diezelfde dag nog zou worden opgestuurd en dat zij het binnen de 24 uur kon indienen (administratief dossier, stuk 5, p. 7-8), hetgeen zij evenwel heeft nagelaten te doen. Thans voegt zij bij het verzoekschrift een attest dd. 20 juli 2016, opgesteld in het Spaans. Het stuk is evenwel niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RvV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan en zich aldus moet baseren op hetgeen hierover in het verzoekschrift wordt gesteld (de tolk vertaalt eveneens ter terechtzitting een deel van het document), zijnde dat uit het medisch attest blijkt dat verzoekster op 15 oktober 2013 verzorgd werd 'aan een fractuur van de onderste rechtste kant van de horizontale maxillair'. Zo aan dit stuk al enige bewijswaarde zou worden verleend, dient aldus te worden vastgesteld dat hierin geen informatie wordt verschaft over de omstandigheden waarin verzoekster deze verwondingen zou hebben opgelopen zodat het stuk in kwestie verzoeksters verklaringen in dit verband niet kan staven.

2.4.3. Hoe dan ook, zelfs zo geloof zou worden gehecht aan de geweldplegingen en de bedreigingen waarvan verzoekster het slachtoffer zou zijn geweest, maakt zij niet aannemelijk dat zij geen beroep kon doen op haar autoriteiten voor hulp en/of bescherming voor de problemen met haar ex-partner. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: *"Hoe dan ook hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u geen beroep kon doen op uw autoriteiten voor hulp en/of bescherming voor de problemen met uw ex-partner. U stelde driemaal een klacht te hebben neergelegd bij de politie van Azua. U beweerde dat de politie nooit iets onderneemt en dat zij corrupt is (CGVS I, blz. 18). Vooreerst verklaarde u zelf nooit moeilijkheden te hebben ondervonden met de autoriteiten van uw land (CGVS I, blz. 10). Daarnaast zouden uw drie klachten genoteerd geweest zijn en werd er tweemaal een convocatie en eenmaal een arrestatiebevel voor hem opgemaakt. Uw ex-partner zou eenmaal gearresteerd zijn maar al na minder dan een etmaal zijn vrijgelaten. Over de manier waarop dit zou zijn gebeurd, legde u evenwel weinig overtuigende verklaringen af. Zo verklaarde u aanvankelijk dat hij vrij kwam nadat zijn familie de borg had betaald (CGVS I, blz. 14). Later verklaarde u daarentegen dat het geen borg betrof maar dat zijn familie hem vrijgekocht, een som geld betaalde aan de procureur. U leidde dit af uit het gegeven dat hij zonder strafblad werd vrijgelaten (CGVS I blz. 19; CGVS II, blz. 23). U verklaarde echter zelf dat dit louter een vermoeden was van uwentwege (CGVS II blz. 23). Ook aan uw verklaring dat u van uw vriendin bij het openbaar ministerie vernomen had dat uw ex-partner vrijgekomen is zonder strafblad, kan niet zonder meer afgeleid worden dat de politie niet optrad. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zelf niet meer geïnformeerd heeft bij de politie naar de stand van het onderzoek naar aanleiding van uw klachten (CGVS I, blz. 22). Dat u niet geïnformeerd heeft naar de stand van zaken blijkt bovendien uit het feit dat u zelfs niet weet of uw ex-partner de oproeping, die u door de deurwaarder heeft laten afgeven, wel ontvangen heeft (CGVS II, blz. 25). Gelet op uw incoherente verklaringen aangaande de vrijlating van uw expartner en rekening houdend met het feit dat u zich niet meer geïnformeerd heeft naar de stand van zaken, heeft u geenszins de omstandigheden/voorwaarden van de vrijlating van uw ex-partner aannemelijk gemaakt (werd hij bv al dan niet vrijgelaten in afwachting van een verdere behandeling/rechtszaak), waardoor er niet zonder meer kan besloten worden tot enige onwil van de autoriteiten tot optreden. Dat uw ex-partner op dit moment een blanco strafblad heeft sluit geenszins uit dat er wel degelijk een juridische procedure tegen hem nog lopende is. Op basis van deze verklaringen kan dan ook geenszins besloten worden dat de autoriteiten niet optreden. Overigens kan erop gewezen worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn, maar echter niet absoluut hoeft te zijn. Bescherming impliceert immers dat de personen die u belagen vervolgd en eventueel gearresteerd worden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Het feit dat uw ex-partner niet werd gevonden (of niet blijvend konden worden vastgehouden en veroordeeld), kan te wijten zijn aan verschillende oorzaken, zoals onder meer in uw geval het feit dat hij voortvluchtig was. Voorts moet erop worden gewezen dat u na de laatste telefonische bedreiging geen klacht meer neerlegde bij de politie (CGVS I, blz. 19). Als u echter de autoriteiten niet informeert van bepaalde feiten, kunnen zij er vanzelfsprekend niet tegen optreden."* Met het citeren van een passage uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, de verwijzing naar het "Country Reports on Human Rights Practices for 2015", waaruit verzoekster besluit dat men in feite geen "effectief nuttig" beroep kan doen op de autoriteiten omwille van het probleem van de corruptie, en de argumentatie "Dat voor het woordgebruik voor een

niet specialist van «borg» «vrijgekocht» «betaling van een som geld» «..zonder strafblad».....zowel voor asielzoeker, als voor de vertaler, als voor de C.G dit zeker niet klaar en duidelijk is, doch ook niet gemakkelijk ;

Heel eenvoudig komt dit neer om te zeggen dat ge iets moet betalen, soms veel, wil ge iets trachten te bekomen, dat noemt corruptie, veel gebruikt onder andere in de D.R. ;

Dat de verklaringen van betrokkene kloppen met de stapsgewijze in de tijd bekomen info uit de omgeving van mensen die zich bezighouden met het strafbeleid in de D.R. ;

Dat deze informatie, gezien het meestal door asielzoekster, vroeger op niet-officiële wijze, stukje per stukje bekomen wordt, altijd onvolledig, het kan niet anders (want hij die deze info geeft op officiële wijze draagt ook een risico) ;

Gezien deze info geen totale zekerheid geeft, is het normaal dat verzoekster het bestempeld als zijnde een vermoeden, doch met toch een grote waarschijnlijkheid ;", waarmee zij in wezen niet verder komt dan het louter volharden in haar verklaringen, het uiten van blote beweringen en het betwisten en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, brengt verzoekster geen valabele argumenten bij die het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Bovendien dient te worden benadrukt dat er conform artikel 48/5 § 2 van de vreemdelingenwet, geen noodzaak aan internationale bescherming is indien de verzoekende partij in eigen land bescherming geniet tegen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Voormeld artikel 48/5, § 2, tweede lid bepaalt dat de bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wordt wanneer de staat redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treft, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot dergelijke bescherming heeft. Dit is *in casu* het geval. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat de Dominicaanse autoriteiten geweld tegen vrouwen ernstig nemen en tal van maatregelen nemen om de strijd hiertegen aan te gaan en dat daders van huiselijk geweld succesvol vervolgd worden zodat kan gesteld worden dat de Dominicaanse autoriteiten redelijke beschermingsmaatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende toegelicht: "(...) Zo bestaat de gespecialiseerde 'Violence Prevention and Attention Unit' met 17 regionale kantoren waar slachtoffers van geweld een klacht kunnen indienen en kosteloze rechtshulp en medische/psychologische zorg kunnen krijgen. De politie dient slachtoffers van huiselijk geweld naar deze kantoren door te verwijzen. Deze kantoren hebben tevens de bevoegdheid om een tijdelijk contactverbod uit te vaardigen. Opdat contact tussen het slachtoffer en de dader vermeden wordt, dienen deze kantoren ook als boodschapper tussen de betrokken partijen. In opdracht van de Procureur-Generaal dienen juridische procedures tegen verdachten verder gezet te worden, ook al trekt het slachtoffer haar klacht in. Daarnaast voorzien zowel de overheid als diverse NGO's opleiding inzake huiselijk geweld, onder andere aan politie. Hoewel geschat wordt dat meer dan 80% van de slachtoffers van huiselijk nooit klacht indient, moet vastgesteld worden dat daders van dergelijk geweld wel en succesvol vervolgd worden. (...)")

Verzoekster is het oneens met deze beoordeling. Echter haar verweer kan niet overtuigen, vooreerst omdat haar verklaringen er net van getuigen dat haar klachten wel degelijk ernstig werden genomen. Zo werden blijkens haar verklaringen haar drie klachten genoteerd, werd er twee maal een convocatie en eenmaal een arrestatiebevel voor haar ex-partner opgemaakt en werd hij ook eenmaal gearresteerd. Hieruit blijkt aldus dat verzoekster kon rekenen op de steun en bescherming van haar autoriteiten. Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk ernstig volhouden dat het indienen van een klacht niet helpt, niettegenstaande het bestaan van de 'Violence Prevention and Attention Unit' en dat dit laatste eerder publiciteit is, meer theorie dan praktijk. Bovendien is het niet ernstig het percentage van 80 % niet-aangifte van huiselijk geweld enkel te verbinden aan de effectiviteit van het gerechtelijk apparaat. Immers het cijfer is slechts een berekend vermoeden en hangt bovendien evenzeer af van de sociale en culturele normen van de maatschappij en de wil van de slachtoffers om niet enkel aangifte te doen maar ook om door te zetten. Met de verwijzing naar informatie op de website elpulmondelademocracia.com en het citeren uit een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada van 14 oktober 2015 en uit het "Country Reports on Human Rights Practices for 2015" over de Dominicaanse Republiek, waaruit moet blijken dat corruptie de grote boosdoener is bij de behandeling van klachten wegens huiselijk geweld en dat er te weinig fondsen en te weinig capaciteit voorhanden zijn om daders effectief te vervolgen, brengt verzoekster voorts geen afdoende informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie vervat in het administratief dossier niet correct zou zijn of dat op grond hiervan ten onrechte wordt besloten dat de Dominicaanse autoriteiten geweld tegen vrouwen ernstig nemen en tal van maatregelen

nemen om de strijd hiertegen aan te gaan en dat daders van huiselijk geweld succesvol vervolgd worden zodat, niettegenstaande er nog ruimte is voor verbetering, kan gesteld worden dat de Dominicaanse autoriteiten redelijke beschermingsmaatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Waar verzoekster in dit verband nog een passage citeert over afpersing door politieagenten, dient te worden opgemerkt dat deze informatie *in casu* niet dienstig is daar nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij enige problemen met de politie zou hebben gekend, integendeel.

Verzoekster geeft in voorliggend verzoekschrift overigens niet de minste verklaring waarom zij zich niet de moeite heeft getroost om voor de door haar voorgehouden problemen met haar ex-partner hulp te zoeken bij de organisatie voor misbruikte vrouwen die kantoor hield in haar eigen straat.

2.4.4. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster beweerde vrees voor de bende die schuil zou gaan achter de vrouw van wie zij het paspoort waarmee zij reisde kocht. Zo wordt vooreerst correct vastgesteld dat verzoekster incoherente verklaringen heeft afgelegd over de manier waarop zij het paspoort heeft bekomen: *“(…) Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat het meisje die u het paspoort gestuurd heeft, u ook verschillende foto’s heeft gestuurd – zodat u kon zien op welke foto u het meeste leek. Daarna heeft zij u een prijs gegeven voor het paspoort. U stortte het geld en zij stuurde daarop het paspoort op via de post (CGVS I, blz. 12). Tijdens uw tweede gehoor beweerde u echter dat een zekere R.(…) R.(…) u enkele foto’s had gestuurd waarop u diende te kiezen wie het beste op u leek. Pas nadat u het paspoort van mevrouw V.(…) had uitgekozen werd u met haar in contact gebracht (CGVS II blz.10). Het paspoort zelf werd door een zeker I.(…) J.(…) bij uw moeder thuis afgegeven, waarop u het verschuldigde bedrag aan hem overhandigde (CGVS II blz. 9, 14). (…)”* Verzoekster stelt dat zij tijdens het eerste gehoor uit angst de namen van de tussenpersonen niet heeft vermeld en dat zij tijdens het tweede gehoor de waarheid heeft verteld. Van verzoekster mag evenwel redelijkerwijs verwacht worden dat zij de Belgische asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Het is de Raad overigens niet duidelijk waarom verzoekster ten tijde van het tweede gehoor de door haar verklaarde angst niet meer zou hebben gekend. Dit klemmt des te meer daar zij beweert dat zij intussen via facebook bedreigd werd door leden van deze bende zodat kan worden aangenomen dat haar angst enkel maar zou zijn toegenomen.

Voorst wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeksters tevens tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de manier waarop zij door deze bende werd bedreigd: *“(…) Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat de bende dreigberichten had gestuurd naar uw familie. Gevraagd naar bewijzen van deze berichten repliceerde u dat leden van de bende gebeld hadden naar uw familie maar dat u niet weet hoe u dit kan bewijzen. U verklaarde eveneens dat uw moeder had verteld dat iemand naar haar huis was gekomen om haar te bedreigen (CGVS I blz. 21,22, 23). Toen u tijdens uw tweede gehoor opnieuw gevraagd werd naar de bedreigingen verklaarde u dat iemand via een privé nummer aan uw moeder had laten weten dat u diende op te passen. U gaf aan dat men slechts één keer met uw moeder had gecommuniceerd. Geconfronteerd met het feit dat u eerder had verklaard dat leden van de bende bij uw moeder thuis waren langs geweest, repliceerde u louter dat u zich dit niet meer zo goed herinnert (CGVS II blz. 19).”* Met de stelling *“Dat er inderdaad geen lange gesprekken geweest zijn, gezien de problematiek van gegevensuitwisseling per telefoon”* slaagt verzoekster er geenszins in deze strijdigheid in haar verklaringen uit te klaren.

Waar verzoekster nog verwijst naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde facebookberichten waaruit volgens haar blijkt dat zij in geval van terugkeer naar de Dominicaanse Republiek zou worden gedood indien zij iets zou zeggen over het paspoort, dient vooreerst te worden opgemerkt dat zij niet de minste verklaring geeft waarom zij deze berichten niet heeft voorgelegd aan het Commissariaat-generaal, hoewel haar dit tijdens het tweede gehoor uitdrukkelijk werd gevraagd. Voorts dient ook hier te worden vastgesteld dat deze berichten niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RvV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. De genaamde R.R. kan overigens eender wie zijn zodat niet kan worden uitgesloten dat dergelijke berichten op facebook gefabriceerd zijn als complaisance-stukken voor onderhavige procedure.

2.4.5. Ook de overige door verzoekster bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van haar asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing vormt de kopie van verzoeksters (Dominicaanse) identiteitskaart slechts een begin

van bewijs van haar identiteit en nationaliteit is en tonen de kopieën van het Spaanse paspoort en de Spaanse identiteitskaart op naam van V.F.A. louter aan dat zij gereisd heeft onder een andere nationaliteit maar zeggen deze stukken verder niets over de door haar beweerde problemen in dat verband. De argumentatie in het verzoekschrift *“Dat het gebruik van iemand ander's paspoort het bewijs is dat betrokkene het land zo gemakkelijk en zovlug mogelijk wenst te verlaten, gezien het verhoogd risico voor de haar alhinder ontstane problemen en de afwezigheid van hulp van de Autoriteiten, niettegenstaande de publiciteit op het internet, welke op verre afstand staat van de werkelijkheid, mede voornamelijk door het broeiend corruptie gebruik ;*

Dat anderzijds het afwachten een procedure te starten tot het bekomen van de echte identiteitsdocumenten, erop wijzen dat betrokkene een zo klaar mogelijk weergave wenst te geven van de problemen en risico bij terugkeer naar het oorsprongland ;” doet niets af aan deze overwegingen.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot twee maal toe uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoekster toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.7. Waar verzoekster in haar verzoekschrift “tot nietigverklaring en vordering tot schorsing” vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en te schorsen, wijst de Raad erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoekster vraagt kan de Raad derhalve de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond, en kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal uiteraard niet schorsen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. C. DECAESTECKER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DECAESTECKER

M.-C. GOETHALS